

Roos Verlinden

Dit ♥♥♥♥♥
is liefde!

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Dit is liefde!

**ISBN 978-94-6204-259-9
CUPIDO - GROOT**

**© 2020 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest**

www.uitgeverijcupido.nl

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvou-
digd en/of openbaar worden gemaakt, op welke
wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.**

*“Liefde is een gevoel dat je voelt
als je een gevoel voelt
dat je nooit eerder gevoeld hebt...”*

**Theo Oudkerk Pool
(heel lang geleden mijn leraar Nederlands)**

HOOFDSTUK 1

Eline

Met een voldane zucht legde Eline van Doorniks haar vorkje op het lege taartbordje neer en nam het laatste slokje van haar koffie. Hè, dat was lekker.

Daarna viel haar oog op haar overvolle rugzak, die op de vloer naast haar tafeltje stond en ze schudde haar hoofd. Wie kocht er nou vier flessen wijn als hij nog een aardig stuk moest lopen? Had dat nou niet gekund als ze weer met de auto was?

Maar zo vaak kwam ze niet in Den Helder. En het was van die lekkere wijn.

Gelukkig wogen de shirtjes die ze net had gekocht niets. De knalrode suède sneakers daarentegen wel, ze waren van een uitstekend merk dat jaren meeinging. En dan moest ook haar schoudertas met geld en duizend-en-een spullen weer de rugzak in.

Het winkelmeisje zag haar blik. “Moet u daarmee naar de veerboot? Wat een gesjouw.”

Eline stond op om bij haar af te rekenen, stopte

haar tas in de rugzak en sjoede die op haar rug. “Tja, eigen schuld,” lachte ze. “Maar de koffie was weer heerlijk. En ik heb absoluut geen spijt van de amandeltaart. Ik kan er weer tegen.” Ze stak haar handen tussen de draagriemen over haar schouders om de druk te verminderen.

“Ik denk trouwens niet dat u met dat zware ding de boot nog haalt,” zei het meisje met een blik op de klok. “Of neemt u de bus?”

“Nee, ik loop! Is het dan al zo laat? O jee, ik zie het!”

Goeie hemel, had ze hier echt drie kwartier gezeten? Was ze zo lang in gedachten verzonken geweest?

Ze groette het winkelmeisje en stapte haastig naar buiten.

Ze wandelde de winkelstraat uit, de straatweg in naar de zeedijk. Een vrouw van middelbare leeftijd, met grijs haar in een goede coupe geknipt. In jeans, rozerood jasje, met een bultige blauwe rugzak waardoor ze iets naar voren gebogen liep. De wandeling was haar als bewoonster van Texel vertrouwd. Ook nu. Terwijl de stemming waarin ze was haar eigenlijk verwarde. Kwam die door het afscheid van vanmorgen? Doordat op haar

netvlies het beeld bleef liggen van Siebe, haar partner, achter het raampje van de treincoupé toen ze hem op het station uitwuidde?

Kom nou, hij ging een plezierige tijd tegemoet, ruim een maand met oude vrienden toeren door Scandinavië. Nog één keertje avontuurlijk en studentikoos zijn. Een kans die ze gezien hun leeftijden wel moesten grijpen.

En zij had daardoor een dikke anderhalve maand weer alle ruimte, lekker op zichzelf, ouderwets vrij. Maar precies op het moment dat ze met die wijnflessen de winkel uit kwam, had die verwarring haar overvallen. Een gevoel van vroeger was het. Een naar gevoel dat ze weg wilde hebben, waardoor ze cappuccino was gaan drinken en daar zelfs taart bij had genomen wat ze zelden of nooit deed.

Het voetgangerslicht naar de zee-promenade sprong op groen. Een autootje remde piepend. Eline probeerde in een sukkeldrafje over te steken, wat met die rugzak op niets uitliep. Ze beklom de trap die de dijk op leidde en waar achter de promenade langs het Marsdiep liep. Nog voor ze er bovenop stond, blies de koele zeebries in haar gezicht.

Ze bleef even staan en zag de rij auto's die al van de verderop - net van Texel gearriveerde - veerboot af kwamen rijden. Die kon ze alleen nog halen als ze het op een rennen zou zetten.

“Nee, dat red ik met die rugzak niet,” mompelde ze in zichzelf. “Nou ja, voor de volgende boot heb ik nu alle tijd. En gelukkig staan er hier bankjes genoeg.”

Bij het eerstkomende bankje wrong ze zich uit de draagriemen en ging lekker zitten.

De golven rolden bruisend tegen de zware keien van de dijk. Texel lag aan de horizon. Links ontvouwde zich de Noordzee. Een grijs marineschip voer langs, een oranje helikopter vloog over. De wind blies het zeewater haar kant op en bracht de zoute geur mee die ze in de stad even kwijt was geweest.

Automatisch haalde ze diep adem en streek met haar tong langs haar lippen om het zout te proeven. Ze luisterde naar het water en de wind, en hoorde kreten van meeuwen en getoeter van auto's.

Er passeerde een wandelaar met hond en op de promenade fietste een oude man met een blinkend witte pet op zijn hoofd.

Eigenlijk moest ze nog één mooi ding zien. Want het was haar - met vallen en opstaan opgedane - ervaring, dat als je zes mooie dingen ontdekte én tot je door liet dringen, je gedachten lichter werden. Het mochten ook zes kleuren, of geuren, of geluiden zijn.

Ze raadde het iedere gast aan die in het zomerhuis op hun terrein vakantie kwam houden en ze had het in de routebeschrijving opgenomen die ze bij de huurbevestiging meestuurde.

Voor de mensen die met de auto kwamen, stond er bijvoorbeeld:

Ga het uitkijkpunt op. Ruik. Kijk hoeveel kleuren er zijn. Sluit je ogen en luister. Tel de geluiden. Kijk wat er zwemt, vliegt, rondscharrelt. Je merkt later dat de tijd is omgevlogen. Dat een halfuur eigenlijk niet genoeg is. Dat je daarna nog helemaal niet weg wilt. Dit is jouw dag, jouw week, jouw vakantie. Niemand doet je wat. Vertrek pas als het jouw tijd is.

Eline keek rond, op zoek naar het zesde mooie ding. De zee, het schip, de helikopter, de natte basaltkeien, de meeuwen...

“Boterbloemen in de groene dijkhelling!” prevelde ze. Op dat moment ontdekte ze een

zwart-witte vogel met feloranje poten en snavel die tussen de basaltkeien rondscharrelde en voegde er glimlachend aan toe: “Zeven: scholekster.” Na een tijdje stond ze op en wandelde rustig in de richting van de aanlegsteiger van de veerboot naar Texel.

Eline nam meteen haar vaste plekje aan de reling van de veerboot in toen de meeste mensen nog in de salon waren voor koffie en de toiletten. Vlakbij kwam een vrouw van haar leeftijd staan. Ze begon meteen uitbundig te zwaaien naar twee mensen op de strekdam, die haar ontdekten en even uitbundig terugzwaaiden.

“Mijn dochter en schoonzoon,” verklaarde de vrouw tegen Eline. “Ze wilden me per se wegbrengen. Goed bedoeld, hoor. Maar ik was net zo lief gewoon met de trein gegaan. Alsof ik de wereld uit ga, zeg! Tja, ze vinden het zielig dat ik alleen op vakantie ga. Voor het eerst na het overlijden van mijn man.” Ze zwaaide nog maar eens. “Maar ze weten niet hoe ik me verheug op de komende drie weken. Vroeger, toen hij nog werkte,

was mijn man een lieve schat die zich uit goedheid overal mee bemoeide. Maar door allerlei gedoe kwam hij thuis te zitten. Toen was het hek van de dam. Ik, mijn werk en mijn huishouding werden z'n project. Wat niet wegneemt dat ik van hem hield, hoor. Het is en blijft vreselijk wat ons overkomen is met die ziekte van hem." Ze keek ineens naar Eline. "Oh, sorry... Sorry dat ik dat allemaal zomaar zeg."

Eline knikte maar wat. Ze was liever alleen aan de reling gebleven. "En nu hebt u heerlijke vrije weken voor u," zei ze met haar blik op de blauwe hemel en de zee. "Het blijft voorlopig lekker weer. Dat is mooi meegenomen. Nou, we varen." De vrouw zwaaide maar weer eens naar het tweetal op de wal. Toen liet ze met een lange zucht haar arm vallen. "Zo, eindelijk. Heerlijk. In een stacaravan in het bos. Ze wilden me per se een hotel laten boeken. Toen ik weigerde een zomerhuis. Hou op, zo'n ding voor vier tot zes personen zeker! Daar verzuipt een mens alleen toch in! Geen sprake van, zei ik, dan huur ik veel liever een tent en ga ik kamperen, net als vroeger met mijn vriendinnen. Al met al was door dat gemmer zo'n beetje alles al verhuurd, die stacara-

van is een lastminute.”

Ze zuchtte weer. “Het is raar, hè, ook die twee daar op de pier zijn lieverds en natuurlijk hou ik van ze. Maar tegen u gezegd, want we kennen elkaar niet, wil van elkaar houden nou ook zeggen dat je altijd maar bij elkaar moet zitten, alles samen moet doen? Allemachtig, wat benauwt me dat. Vandaar dat ik wel eens denk, wat is nou eigenlijk liefde?”

Eline keek met een ruk op van de groep meeuwen die met de boot meevloog.

Wat is nou eigenlijk liefde?

Dat was nu precies wat haar verwarde na het uitzwaaien van de trein die Siebe naar Schiphol bracht. Wat is nou eigenlijk liefde? Wat voel ik nou?

Ze zou hem missen en ook weer niet. Ze gunde hem uit het diepst van haar hart zijn motorvakantie. Ze had hem gestimuleerd om een week eerder te vertrekken. Daardoor kon hij bij de eindevaluatie zijn van het project van het veterinaire instituut in Denemarken waaraan hij een jaar had meegewerkt. Waardoor de start en finish van de motortocht in Kopenhagen zou zijn. Maar gunde ze hem dat alles omdat ze na hun

jaren samen behoefte had aan de eenzaamheid van haar begintijd op Texel? Aan geen rekening hoeven houden met een ander, met etenstijden, met duizend-en-een dingetjes samen, ook al waren ze beiden heel graag alleen?

Voel ik nu eigenlijk wel liefde voor hem, had ze zich afgevraagd. Geen gekke vraag voor een vrouw die niet de hartenwens van haar ouders was geweest, noch van haar eerste man. Voor een vrouw die nooit over een echtscheiding had durven praten. Die het via een lange omweg gelukt was los te komen van haar man.

Dat de onbekende vrouw aan de reling moest spuien en met ontboezemingen kwam, betekende dat ze niet de enige was die zich afvroeg wat nu eigenlijk liefde is. Dat er meer mensen waren die zich erop verheugden om een poosje alleen te zijn. Niet in een hotel, niet in een zomerhuis, niet in een onderkomen tussen de mensen of waarin je in je eentje verzoop.

Er schoot een vonk door haar gedachten. Die grappige ministacaravan die op een boerencamping te koop stond! Op eigen terrein laten plaatsen! Eenpersoonsvakanties aanbieden aan mensen die door een scheiding, de dood, het lot of

eigen keuze, alleenstaand zijn. Voor mensen die even wat lucht in hun leven willen. Voor solo-mensen die altijd te veel moeten betalen voor overnachtingen, wat ze zich vaak niet kunnen permitteren.

Ze wist ook welk type gasten er gebruik van mochten maken en hoe ze die kon bereiken. Straks thuis zou ze de advertentie meteen opstellen, de boer van de camping bellen en een transportbedrijf regelen. Aan de slag ermee!

HOOFDSTUK 2

Anneke

Hijgend liep Anneke naast de fiets de ze net bij de Texelse boot gehoord had de steile helling van de Waddendijk op. Ze was een charmante slanke vrouw van eind veertig, met in de wind dansend donkerblond haar, maar haar conditie was naatje. Dat constateerde ze zelf tenminste, nahijgend boven op de dijk. Ook dat ze gelukkig het hele traject naar het noorden van het eiland min of meer rugwind had, dankzij de aanwijzingen van de verhuurster van de kleine stacaravan die voor de komende drie nachten haar onderkomen zou zijn. Anders had ze als plantjesliefhebster absoluut de duinen en bossen verkozen in plaats van de lege, oneindig lijkende ruimte van de Waddenzee. Daar was ze eigenlijk te gespannen voor. Ze pakte de routebeschrijving er nog maar eens bij: *Kies het fietspad langs de dijk als de wind uit het zuiden of oosten komt. Neem de duin- en bosroute bij wind uit noordelijke richtingen (zie de tekening). Wil je zekerheid over de windrichting, kijk dan naar de vlaggen bij de veerhaven. Is het*

windstil, maak dan je wijsvinger nat en steek die boven je hoofd in de lucht. De zijde van je vinger die koud wordt, is de kant waar de wind vandaan komt. Dit is best belangrijk, de wind kan op Texel zomaar gaan opsteken.

“Zuid,” had ze daardoor even tevoren met een kritische blik en haar wijsvinger in de lucht hardop gezegd. En ineens had ze om zichzelf gegrinnikt. Wat stond ze daar stom met haar wijsvinger in de lucht!

Grinniken, zomaar uit zichzelf grinniken, dat had ze een tijdlang niet gedaan. Zelfs bij het idee dat dit tripje doorging, dat ze er echt even tussenuit kon naar Texel, had ze ernstig gekeken. En voor de zoveelste keer had ze de toch erg vriendelijke advertentie op het online natuurmagazine bestudeerd waar ze zelf meldingen op deed van wat er in haar woonwijk aan wilde planten was gaan bloeien.

Daardoor kende ze de advertentie intussen uit haar hoofd, op het telefoonnummer na omdat ze dat gemakshalve in het geheugen van haar telefoon had gezet en niet in dat van haarzelf.

Wil je even in je eentje op Texel zijn? Ook als je het eigenlijk eng vindt of ergens mee in de knoop

zit? Nog voor de hoogseizoendrukte begint? Er staat een kleine stacaravan voor je klaar op een beschut terrein in het stilste deel van het eiland. Je hebt er voldoende ruimte zonder je alleen te voelen. Maak je geen zorgen over de kosten. Daar komen we wel uit.

Had misschien een rare vent met vervelende bedoelingen die advertentie gezet, had ze zich bij het lezen in een flits afgevraagd. Want waarom anders dat *in je eentje*? En waarom had hij niet ergens iets als m/v vermeld? Een beschut terrein, ja, ja, daar kon je van alles uitspoken.

Maar Texel... orchideeën... de invloed van zout op de plantengroei, de verschillen tussen de noord- en zuidhellingen van de duinen, de moerasvegetatie bij oude kreken... Moest ze het er toch niet op wagen?

De rare vent bleek een vrouw te zijn die haar door de telefoon *je en jou en Eline* liet zeggen. Haar veronderstellingen bleken pure muizenissen. Terwijl haar verlangen naar alleen-zijn juist weer heel verklaarbaar was door de situatie waarin ze zich thuis aan het manoeuvreren was.

Dus daar stond ze nu. Met een huurfiets, boven op een dijk. Ernaast beangstigend veel zee. Een

beetje te warm gekleed in haar gele jack, zwarte jeans en zwarte hoge gympen omdat het op Texel altijd een paar graden kouder was. Over maar één ding zeker. Dat het goed was dat ze niet in een impuls had gehandeld en nu even afstand van de toestand kon nemen omdat ze hadden afgesproken niet te appen of te bellen.

Voor de zekerheid peilde ze nogmaals de windrichting. “Toch echt zuid,” mompelde ze. Ze controleerde of haar tas op de bagagedrager goed vastzat en las toen voor de zekerheid toch de routebeschrijving nog maar een keer door:

Vanuit dat duingebiedje fiets je eerst langs een paar huizen. Dan een klein stukje onder aan de dijk. Neem de helling naar boven. Kijk daar eens een poosje om je heen, je hebt immers alle tijd. Zie je er een strandje, dan is het laagwater/eb in de Waddenzee. Zie je dat niet, dan is het hoogwater/vloed, of iets ertussenin.

Anneke keek. “Eb,” mompelde ze. “Laagwater.” *Zie je achter je nog een veerboot liggen? Dat is dan de oude boot, die nog wel altijd bij drukte wordt ingezet. Misschien zie je op het Marsdiep nog de veerboot waarmee je gekomen bent? Dan merk je nu dat je echt op een eiland bent.*

Annekes hart begon te bonzen.

Eiland!

Je kunt er niet af, niet weg, niet vertrekken wanneer je wilt! Je moet op de boot wachten! En 's nachts vaart die niet!

Van schrik raadpleegde ze opnieuw de routebeschrijving. Ze moest even diep ademen voor ze tot zich kon laten doordringen wat er stond.

Je ruikt dat de Waddenzee een andere geur heeft dan de Noordzee. Een beetje als nat zand, of slik of misschien zelfs modder.

Anneke snoof snel, snel een paar keer achter elkaar, en las verder.

Geef je ogen de kost. Recht voor je uit zie je bij helder weer een kerktorentje. Dat is Oudeschild. Kijk er straks een beetje rond bij de haven. Op vrijdagochtend komen de vissersboten terug. Dan is er een gezellige reuring, voor wie daarvan houdt. Drink er koffie! Misschien vaart er een schip of zeilt er een bootje. Als je weer verder fietst, geniet dan van het water dat tegen de basaltkeien klotst. Pas trouwens wel op voor tegenliggers, ze zijn er vaak ineens, net als jij er niet op bent bedacht. Het is een populaire route.

Geniet van de stilte en het gekrijs van meeuwen.

Echt, je hebt de tijd. De afstand lijkt groot, maar is het niet als je gedachten je niet hinderen.

Het kerktorentje kon Anneke niet ontdekken. Wel zag ze ineens een rode tractor in de groene weide aan de landzijde. Ook voer er geen schip, wel een pieremachochel met een buitenboordmotortje. Ze stapte op en merkte dat golven die over een strandje uitlopen heel anders klinken dan die een halt worden toegeroepen door een barse zwartgrijze stenenmassa. En nog voor de koffie op het terras bij de jachthaven van Oudeschild voor haar neus stond, vond ze dat ze zichzelf tegen alle verstandige gedachten in, best iets mocht gunnen met Ruurd. Hij moest er immers net als zij over zwijgen, wat de beste waarborg voor geheimhouding is. Dat die gedachte haar rust gaf, dat ze vond dat toegeven aan dat heerlijke verlangen mocht, vond ze tegelijkertijd maar raar.

Waarom zou ze trouwens best wat aanspraak willen hebben aan de mevrouw die verderop op het terras zat en naar haar lachte? Zij, die juist dolblij was eens even niemand te hoeven spreken, zich voor niemand te hoeven inspannen, zich ongestoord te kunnen overgeven aan haar

overdenkingen en aan wat er groeide en bloeide? Het antwoord kwam niet. Wel kreeg ze een idee waar die paniekerige onrust vandaan was gekomen bij de gedachte op een eiland te zijn, er niet zomaar weg te kunnen. Want stond ze wat Ruurd betrof niet met haar rug tegen de muur?

Toen ze volgens de routebeschrijving haar doel nabij was, appte Anneke naar Eline of ze misschien al terecht kon. “Ik vraag het, maar ik zit nu best lekker op de onderste trede van de dijktrap, bij dat hotel voorbij die molen. Daar zit ik goed want de zon breekt meer en meer door!” tikte ze tot slot.

Ze keek om zich heen. Na een poosje sloot ze haar ogen tegen het felle licht dat van de wolken en het water kaatste. Haar oren hoorden nog steeds het roepen van scholeksters die ze een paar kilometer eerder wel, maar daarnet niet, had gezien. Op haar netvlies zag ze visdiefjes duiken en met minivisjes in hun snavels bovenkomen. Er bleven paarse orchideeën op de voorgrond bloeien en haar neus rook zee, zout en waddenzand. Ja, haar zintuigen waren gehoorzaam aan de goede raad op de routebeschrijving in actie gekomen! Eline’s antwoord kwam. “Oké, maar fiets lang-

zaam.” Alsof ze met die zadelpijn nog racen kon! Sufferd die ze was om altijd maar de auto te pakken. Nu was niet alleen haar conditie naatje, ook haar billen leken voor eeuwig beurs te zijn. Dat had je ervan als je enige extra beweging plantenvandelen was, zoals ze het voetje voor voetje naar plantjes speuren noemde. Waarom toch was ze gestopt met zwemmen en dansen en tennissen? Omdat het te druk was met de kinderen, die voor hun eindexamens zaten. Met haar baan op het secretariaat. Met de tuin, met de huishouding, met Peter die hun agenda volstopte met belangenrijkheden. En gewoon omdat het aan- en uitkleeden zo’n gedoe was in een zwembokje, je in de stemming moest zijn om je voor een dansavond op te tutten, en omdat ze haar benen niet jong genoeg meer vond voor een kort tennisbroekje en een lange wilde kopen, waar het maar niet van kwam omdat ze het zo druk had.

“En doordat ik in de loop van de jaren ouder werd... Ja, hè, hè, logisch dat ik ouder werd... Maar toen kon ik geen bikini meer dragen, geen gezicht. En mijn voeten deden steeds meer pijn in mijn dansschoenen. Toen kwam die tennisleboog waardoor een lange broek...” mompelde

ze om zich heen kijkend.

Ze stond op en kuierde naar haar fiets op de dijk. Onwillekeurig stak ze daar een natte wijsvinger in de lucht. “Wát? Tegenwind! Is-t-ie echt van zuid naar west gedraaid?” Pal tegen had ze nu. Op een lange smalle kaarsrechte weg. “Maar fiets langzaam, appte Eline,” mompelde ze. “Nou, zeg dat wel.”

Het laatste stukje, een hobbelig pad tussen bomen een erf op, legde ze staand op de trappers af. “Ik had ineens pal tegenwind,” riep ze tegen een vrouw die haar met in elke hand een emmer leek te gaan vragen wat ze hier moest. “Maar je bent er,” zei de vrouw toen ze dichterbij was, terwijl ze de emmers waarin tuinbonen zaten op de grond zette. “Nou, ik ben dus Eline.”

Ze wees naar een huis verderop met een rieten dak. “Je volgt het pad achter het vakantiehuis langs. Je ziet links achteraan, bij die houtwal, de caravan. De deur is los. Over een uurtje kom ik vragen of je nog iets nodig hebt.”

Ze pakte de emmers weer op. “Ja, tegenwind. Het waait hier bijna altijd. Op het dijkfietspad had je natuurlijk nog beschutting, dan merk je niets.” Ze liep al een paar passen weg toen ze zich nog

even omdraaide. “Het is hier ook altijd wat kouder. Maar de zon schijnt veel en veel vaker. Let maar op!”

Anneke keek naar de fiets, het tegelpad en het huis verderop en besloot het laatste stukje maar te lopen. Dat het altijd wel stil was op het erf, zoals in de informatie stond, klopte. De bladeren ruisten en er kraakten takken, er floten wat vogels, maar meer dan dat hoorde ze niet. Daardoor leek het of haar schoenen bij de eerste stappen tot leven kwamen. Kraak, piep, kraak, piep. Die piep kwam door de inlegzooltjes tegen het verder doorzakken van de binnenste voetgewelven, zooltjes die niet in de dansschoenen pasten. Op het tegelpad naar het huis zwegen ze gelukkig. Daar stapte net een vrouw naar buiten. “Jij moet Anneke zijn, voor die dot van een ministacaravan,” zei ze met uitgestoken hand. “Ik ben Marrie. Uit Oosterend. Ik help Eline. Ze zei dat je zou komen.” Ze wees naar de houtwal. “We hebben de boel daar net klaar. Hartstikke leuk ding, hoor. Ik zou ’m zelf wel willen hebben. Eergisteren is-t-ie geplaatst. Mijn man heeft geholpen met justeren. Dat is recht zetten, want de grond loopt daar wat omhoog. Of naar beneden,

het is maar hoe je het bekijkt. Met een maat die elektricien is heeft hij dat spul doorgetrokken vanaf het zomerhuis. Water was er al, voor het besproeien van de moestuin. Een aftakkinkje en klaar was Kees.” Ze glimlachte. “Weet je, ik dacht dat het niks voor hem was, maar hij heeft samen met Eline in de catalogus van zo’n woonwarenhuis de hele inrichting uitgezocht, opgehaald en in elkaar getimmerd. Dat die man daar lol in heeft, maar ja, het feit ligt er. Hij is een klusser, een doener, geen prater, maar nog liever doet-ie helemaal niks en zit hij met mijn zwager in zijn visbootje wat te hengelen op zee. Afijn, nu gaat hij er ook de naam nog op schilderen. Nou, dat wordt een klein klusje met maar drie letters. *Dop*. Eline kwam ’m net zeggen, toen ze uit de moestuin kwam. Vanwege een boontje of een ongebooren vogeltje in een dop. Het is natuurlijk ook eigenlijk een stacaravan in de dop. Maar ook omdat een dop iets afsluit. De buitenwereld in dit geval.”

Ze grinnikte. “Ja, die Eline is een echte eigenheimer. Je blijft drie nachten, hè?”

Anneke knikte van ja.

“Nou, ik hou je niet op. Je zult wel nieuwsgierig

zijn. Eline komt straks even bij je aan. Alles is nieuw en schoon. Je bent de eerste gast, weet je. Dus er kunnen kinderziektes zijn. Zelf dachten we dat de boel compleet is.” Ze haperde even. “Oei, er is geen parasol en we hebben de veranda nog niet gesopt zoals we van plan waren. Dat heb je ervan als het geen echt zonnige dag is, maar straks is het helemaal schoongewaaid en de voor-spelling is prima. Nou, ga je gang! Veel plezier, hoor.”

Parasol. Veranda. Eerste gast. Alles nieuw en schoon. De naam moest er nog op. Er ging Anneke een lichtje op. De stacaravan stond hier dus nog maar net en daarom had ze de advertentie nooit eerder op het natuurmagazine gezien. En natuurlijk, ene Eline schreef er blogs over vogels op. Gek dat dit nu pas tot haar doordrong. Wat voelde het ineens prettig vertrouwd. Op het erf van een vogelvrouw, of hoe noem je dat, van een natuurmens, iemand met wie je veel gemeenschappelijk hebt. Wat geweldig!

Ze zag de kleine stacaravan staan, inderdaad een minuitvoering, een knus klein houten ding. Nieuwsgierig liep ze er naast de fiets heen, zich er tegelijkertijd over verwonderend dat ze hier

nu zo achterdochtig over geweest was. Dat ze onderweg naar Den Helder er maar steeds over had zitten malen dat ze misschien precies het verkeerde deed door de eenzaamheid op te zoeken. Dat ze zichzelf daardoor juist in de armen van Ruurd manoeuvreerde, dat het niet kon, dat Peter toch bepaald de kwaadste niet was en... Wat had ze alles uitvergroot!

Ze was er en moest een beetje lachen. Aan de ene korte kant had het ding zelfs nog een kleine veranda met een zitje. Aan de andere korte kant hingen dichtgeklapte tuinstoeltjes aan haken. Aan de lange zijde waren twee ramen en stond een deur open.

Ze zette de fiets verderop tegen een struik en liep met haar tas om via de achterkant met twee kleine matglazen raampjes naar de open deur aan de voorkant en ging naar binnen. Daar rook het naar schoonmaakmiddel en nieuwe spullen. In een vaas op een uitgeklapt muurtafeltje stonden drie knalroze pioenrozen. Er stonden twee opklapstoeltjes tegen en er was net zo'n met zwart leer bekleed leunstoeltje als ze zelf thuis had, met een bijpassende voetenbank.

Er stond op een van de twee kookpitten in het